

νου θρόνου ἐν τῇ ψυχῇ του ὁ Τζήμας Ζέρβας, ὅτε πρὸς τὸν βεζύρη Ἀλῆ πασάντων Ἰωαννίνων, ζητοῦντα νὰ διαφθείρῃ αὐτὸν διὰ χρημάτων καὶ τιμῶν, ἔγραφε τὴν ἀπόκρισιν· «Σ' εὐχαριστῶ, βεζύρη μου, διὰ τὴν ἀγάπην ὅπου ἔχεις εἰς ἐμένα· ἀλλὰ τὰ ὀκτακόσια πούγκια¹ παρακαλῶ μὴ μοῦ τὰ στείλῃς, ἐπειδὴ δὲν ἠξέσρω νὰ τὰ μετρήσω. Καὶ ἂν ἤξευρα, πάλιν δὲν ἤμουν εὐχαριστημένος νὰ σοὶ δώσω οὔτε μίαν πέτραν τῆς πατρίδος μου...» Ἦτο δὲ ταῦτα γνώμη πάντων τῶν Σουλιωτῶν, οἵτινες τότε (1801) ἔγραφον πρὸς τὸν αὐτὸν Ἀλῆν, προτείνοντα εἰς αὐτούς, ἂν ὁποιοδήποτε ἄλλον τόπον τῆς Ἑλλάδος ἤθελον ἐκλέξῃ ὡς κατοικίαν, δεκαετὴ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ παντὸς φόρου καὶ ἀμοιβὴν ἐνὸς ἑκατομμυρίου γροσιῶν· «Ἡ πατρίς μας εἶναι ἀσυγκρίτως γλυκυτέρα καὶ ἀπὸ τὰ πούγκια σου καὶ ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς τόπους, τοὺς ὁποίους ὑπόσχεται νὰ μᾶς δώσῃς. Ὅθεν ματαίως κοπιᾶς, ἐπειδὴ ἡ ἐλευθερία μας δὲν πωλεῖται οὕτ' ἀγοράζεται με δλοὺς τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς παρὰ με τὸ αἷμα καὶ με τὸν θάνατον ἕως τοῦ τελευταίου Σουλιώτου.

«Οἱ οἱ Σουλιῶται μικροὶ καὶ μεγάλοι»

Ταύτην δὲ τὴν περὶ πατρίδος γνώμην, ὅτι «δὲν ἀγοράζεται παρὰ με τὸ αἷμα καὶ τὸν θάνατον ἕως τοῦ τελευταίου πολίτου, εἶχε καὶ ἡ ἀγνοτάτη ψυχὴ τοῦ Μάρκου Βότσαρη, ψυχὴ γενναιοτάτων φρονημάτων θρόνος. Ὅστις μετὰ τὸσαῦτας μάχας περὶ τὸ Σοῦλι (1820—1821), μετὰ τοὺς κινδύνους εἰς Πέντε Πηγάδια καὶ εἰς Πέτα, ἀφ' οὗ ἔσωσε τὸ Μεσολόγιον (1822), βραδέως ἐτιμήθη ὡς στρατηγὸς μετὰ πλήθους ἄλλων ἀσῶν πολεμιστῶν. Δὲν ὠρίσθη διὰ τοῦτο, ὥπως τοσοῦτοι Ἕλληες οἵτινες πάντοτε κρίνουσιν ἑαυτοὺς ὁ μὲν μαρμαροκόμος Φειδιαν, ὁ δὲ ἀνθυπολογοιστὴς ἄξιον νὰ διοικήσῃ τοὺς ἀγγλικούς στόλους, ὁ δὲ δημοδιδάσκαλος ἄξιον νὰ διδάξῃ παιδαγωγικὰ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἀπειλοῦσι τὸ κράτος δι' ἀνατροπῆς, ἂν δὲν προβιβάσθῃ ἡ σιχαμερὴ των ὑπαρξίς. Ἐκεῖνος ἠνέχθη τὴν ὕβριν, καὶ ἐβάδισε πρὸς τὸν κίδνον πάλιν, εἰς Καρπενήσιον. Ἐκεῖ δὲ πρὸ τῆς μάχης τοῦ Καρπενησίου, τῶν Ἑλλήνων ἀρχηγῶν τις ἐζήτη ἀναβολὴν τῆς ἐπιθέσεως, ἵνα δυνήθῃ νὰ σώσῃ τοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Τζελαλεδδίν ὄντας ὡς ρέμια (ὁμήρους), τὸν γραμματέα του Ῥαμμόγιαννον καὶ τὸν Παπαδόγιαννον ἱερέα ἐκ Λάσπης τῆς Εὐρυτανίας, ἀλλ' ὁ Μάρκος εἶπεν· «ὡς πᾶν κουρμπάνι (θύσιν) γιὰ τὸ γένος». Καὶ δὲν ἦτο μεγαλορρημάτων μόνον καθ' ὅσον ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων· ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς προπολεμῶν ἔπεσεν, ὅτε εἰς τὸ Κεφαλόβρυσον τοῦ Καρπενησίου ὑπερεπήδα τὸ κολουῖρι (φράκτην) τοῦ Καρανίκα, ὅπου ἡ σκηνὴ τοῦ Τζελαλεδδίν. Καὶ ἐπῆγε διὰ τὸ γένος ἀγιώτατον· κουρμπάνι τὴν τοιαύτην δὲ καταφρόνησιν πρὸς τὴν ζωὴν χάριν τῆς πατρίδος εἶχον καὶ ἔχουσι πάν-

¹ Ὀκτακόσια πούγκια περιεῖχον τετρακοσίας χιλιάδας γροσιῶν.

τες οἱ πολεμισταί, ὅσοι ζώνουνται τὴν σπάθην ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ, ὡς μιᾶς μητρὸς γῆς τέκνα καὶ οὐχὶ ὡς μισθοφόροι κτηνώδεις ἀπάτριδες, ὡς ὀπλοφόροι λησταί, ὡς οἱ γενίτσαροι οἱ ἔχοντες σημαίαν πατρίδος καὶ τιμῆς τοῦ τάγματος αὐτῶν τὰ καρακαζάνια. Οὕτως οἱ ἀδελφοὶ Καφριτσαῖοι, ἀπὸ τὴν Ἀνιάδα, γενεᾶς κλεφτῶν πολυμνήτων ἀπόγονοι, κατὰ τὴν αὐτὴν πρὸ τῆς μάχης τοῦ Καρπενησίου σύνοδον τῶν καπεταναίων, ἀφ' οὗ ὁ Μάρκος εἶπε διὰ τοὺς ὁμήρους «ὡς πᾶν κουρμπάνι γιὰ τὸ γένος», αὐτοὶ ἀνεφώνησαν καταφρονητικῶς μειδιῶντες διὰ τὴν ζωὴν· «ἐδῶ τὰ δικὰ μας τὰ κεφάλια θὰ πᾶν ὡς κραιμολάχανα, καὶ σεῖς τὰ δυὸ ρέμια λογαριάζετε!».

Μόνον δύναται νὰ λογαριάζῃ ὁ ὑπὲρ τῆς μητρὸς γῆς ἀπονήσκων εἰς τὴν δόξαν τὴν ἀγαθὴν, καὶ τοῦτο ἐκήρυττον οἱ στρατιῶται τοῦ Τυρταίου, τοῦτο οἱ Σκλαμινομάχοι, τοῦτο μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἀναγράφεται ὡς ρήτρα πολιτικὴ. Κατὰ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸ Ἀγρίνιον ἐπὶ ὑψηλῆς στήλης εἶναι ἰδρυμένη ἡ προτομὴ τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ πολεμήσαντος, συλληφθέντος ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ θανατωθέντος ὑπ' αὐτῶν ἐν Σέρραις (3 Δεκεμβρίου 1907). Τὴν λεβεντιὰ τοῦ νεανίσκου, τὸ ὑπερήφανον τῆς ψυχῆς, τὸ ἐν ταῖς μάχαις ἀπτότητον καὶ ἀγέρωχον πρὸ τοῦ θανάτου θαυμασίως διετύπωσεν ἐν τῇ ὄψει ἐκείνου τοῦ ἀνδρείου ὁ ἐν Ἀθήναις καλλιτέχνης Ι. Ἰωάννου. Ἀλλ' εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὡσαύτως εἶναι γεγραμμένη ἡ χαρὰ διὰ τὴν εὐδοξίαν, νομίζει δὲ τις ὅτι τὰ χεῖλη του λέγουσιν ἀπαλὰ ὅ τι ἔχει χαρᾶσθαι ἐπὶ τῆς στήλης· γὰρ τὴν πατρίδα ὅποιος χροθὴ ποτὲ του δὲν πεθαίνει.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Πῶς ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων καταιγίδων, τοσοῦτων ἀπὸ συντήματος λεηλασιῶν τῶν ἀρχαιοτήτων αὐτῶν, τῶν οἰκῶν αὐτῶν καὶ τῆς διαρκοῦς ἐπιβουλῆς κατὰ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ αὐτῶν, ἠδυνήθησαν νὰ ζήσωσιν οἱ Ἕλληνες; Ἴδου ἡ ἀπορία καὶ ὁ θαυμασμός τῶν αἰώνων!

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζουν οἱ κυβερνήται τῶν διαφόρων κρατῶν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν φαντάζονται, εἶναι ἡ δύναμις ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὴν ἀκατάβλητον ἐλπίδα ἐνὸς λαοῦ ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀποθάνῃ!

Γάστρων Δεσπῶν

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Μ. Τ. Κέρκυραν, Χρ. Σ. Μολάου, Γρ. Χ. Βοστανήν. Μολονότι ὑποθέτομεν ὅτι ἐπροσέχοντο τὰ δωρεὰν ἀποστελλόμενα καὶ ταχυδρομούμενα φύλλα, πάλιν ὑπεσχεθήμεν τὴν ἀναπλήρωσιν πέντε. Ἀλλὰ διὰ πλείοντα δέον νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν συχνότατα δημοσιευομένην διατίμησιν. Περὶ ὧν δὲ διαλαμβάνει αὕτη περιττὴ ἄλλη ἀπάντησις.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κεφάλαιον δρ. 5,000.000

Ἦμα ἐν Ἀθήναις. Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ Ἀργεῖ, Πάτραις, Ναυπλίῳ Πύργῳ Κερκύρᾳ, Κεφαλληνίᾳ, Αἰγίῳ καὶ αἰαδί.

Ταμεὺς ὑπάρχοντες μέχρι 5,000 δρ. 4 ο) εἰς πρώτην ζήτησιν. 5 ο) μετὰ ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων.

8 1/2 ο) ἀπέδοσις εἰς πρώτην ζήτησιν

4 ο) » μετὰ τρεῖς μῆνας

4 1/4 ο) » μετὰ ἑξ μῆνας

4 1/2 ο) » μετὰ ἐν ἔτος

3 ο) » μετὰ δύο ἔτη

3 1/2 ο) » μετὰ τρία ἔτη καὶ πλέον

Καταθέσεις εἰς χρυσὸν κατὰ 1/2 ο) ὀλιγώτερον

ΛΟΥΤΡΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ

Ἐναρξίς ἀπὸ 5 Μαΐου

Τέλειον κατάστημα Λουτρῶν Μέγα ξενοδοχείου, (pension) ξενῶν, οἰκήματα ἐστιατόριον, με τιμὰς πῶν πόλεων καὶ πᾶσαν δυνάτην εὐθηνίαν, δι' ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, καφενεῖον, ἐλευθέρᾳ ἀγορᾷ.

Ἐκκλησία, ταχυδρομεῖον, τηλεγράφος.

Φυτεῖται, ἀνθῶνες, θαλάσσια λουτρά.

Σιδηροδρομικὰ εἰσιτήρια ἐξ Ἀθηνῶν με ἐπάνοδον ἐντὸς 30 ἡμερῶν.

Α' θέσεις δραχ. 50 Β' 38, Γ' 22.

Πληροφορίαι Σιδηροδρ. ΠΑΠ.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ

ΣΤΟΛΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

μικροῦ ἀγάλματος χρυστάλλινα εἰς τὸ ὀπτικὸν κατάστημα Π. Ἀναστασίου ὁδ. Αἰόλου ἀρ. 210α (γωνία ὁδ. Σταδίου). Μεγάλῃ συλλογῇ ἀγγλ. ξυραφίων, φαλιδίων, μαχαιριδίων κλ.